

200701170/1.

Datum uitspraak: 15 mei 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/22400 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 18 januari 2007 in het
geding tussen:**

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 januari 2007, verzonden op 19 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 28 februari 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

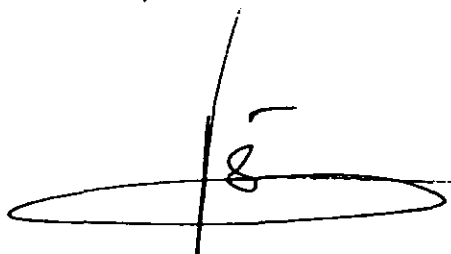
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 mei 2007

154-532.

Verzonden: 15 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

**Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken**

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/22400

inzake: geboren op ' , van Oezbeekse

nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. M.I. van Meel, advocaat te Utrecht,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. Ch.R. Vink, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 8 augustus 2000 heeft eiser een aanvraag om toelating als vluchteling, thans aan te merken als een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, ingediend. Bij besluit van 14 mei 2001 heeft verweerder hierop afwijzend beslist. Bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Alkmaar, is het hiertegen gerichte beroep gegrond verklaard en het besluit van 14 mei 2001 vernietigd. Vervolgens is het door verweerder ingestelde hoger beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) bij uitspraak van 31 oktober 2002 gegrond verklaard en is de zaak naar de rechtbank teruggewezen. Bij uitspraak van 5 december 2003 heeft de zittingsplaats Alkmaar het beroep wederom gegrond verklaard. Verweerder heeft op

23 december 2005 aan eiser het voornemen tot afwijzing van de aanvraag kenbaar gemaakt. Bij brief van 26 januari 2006 heeft eiser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Bij besluit van 10 april 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen.

2. Bij beroepsschrift van 8 mei 2006 heeft eiser beroep ingesteld bij deze rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 7 juni 2006. In het verweerschrift van 30 augustus 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens is verschenen E. den Boer, tolk in de Russische taal.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiser werd vanwege zijn Russische afkomst al tijdens zijn schooltijd gediscrimineerd. Eiser is christen en was gehuwd met een vrouw, geboren uit een gemengd huwelijk van een christen en een moslim. Eiser heeft problemen ondervonden van de zijde van een islamitische groepering, met name van een man genaamd _____ en zijn vrienden. Op 8 april 1999 is eiser als gevolg van een vechtpartij met laatstgenoemden mishandeld en een maand in het ziekenhuis opgenomen geweest. Eisers echtgenote is met een mes gestoken als gevolg waarvan zij op 13 april 1999 is overleden. Eiser heeft

hiervan aangifte gedaan en Hassan is veroordeeld tot 7 jaar gevangenisstraf. Van een vriend heeft hij vernomen dat Hassan na anderhalve maand weer vrij rondliep.

Op 13 december 1999 is het huis van eiser afgebrand. Eiser heeft hiervan aangifte gedaan, maar de politie wilde geen onderzoek starten.

Op 9 mei 2000 is eiser met zijn nichtje naar het kerkhof gegaan waar zijn vrouw begraven ligt. Daar is hij medestanders van Hassan tegengekomen. Hij is mishandeld en buiten bewustzijn geraakt. Later heeft hij van anderen vernomen dat zijn nichtje bij deze gelegenheid is verkracht. Op 5 juli 2000 heeft eiser zijn land van herkomst verlaten.

III. OVERWEGINGEN

1.1 Verweerder stelt zich op het standpunt dat de aanvraag van eiser op grond van artikel 31, eerste lid juncto het tweede lid, aanhef onder f, van de Vw 2000 kan worden afgewezen. Eiser heeft weliswaar aannemelijk gemaakt dat de problemen die hij heeft ondervonden in verband met zijn etniciteit dermate ernstig zijn dat sprake is van substantiële discriminatie, maar hij heeft niet aannemelijk gemaakt dat de autoriteiten daartegen geen bescherming kunnen en willen bieden. Van belang is dat geen sprake is van wijdverbreide discriminatoire bejegening jegens eiser. Eiser heeft bescherming gekregen van de plaatselijke autoriteiten toen hij aangifte deed in 1999. De stelling dat hij van een vriend heeft vernomen dat hij Hassan kort na de berechting vrij rond heeft zien lopen, is onvoldoende om te concluderen dat door de autoriteiten geen bescherming wordt geboden. Eiser had hierover informatie moeten inwinnen en opheldering moeten vragen bij de (hogere) autoriteiten. Er kan dan niet ervan worden uitgegaan dat de eventuele vrijlating van Hassan als merkwaardig is aan te merken. Deze stelling is bovendien niet onderbouwd. Verweerder kan de stelling niet volgen dat de omstandigheid dat Hassan al zeer snel een vrij man was, een indicatie is dat er geen sprake is van daadwerkelijke bescherming. Dat de brand geen aanleiding was voor de autoriteiten om een onderzoek te verrichten, kan niet tot het oordeel leiden dat zij geen bescherming willen bieden. Dat dit te maken heeft met de afkomst van eiser is niet aannemelijk, nu dit niet nader is geconcretiseerd. Bovendien had hij zich kunnen wenden tot de hogere autoriteiten. Uit het Country Report on Human Rights Practices in Uzbekistan volgt dat er geen sprake is van ernstige discriminatie van etnische Russen en dat de autoriteiten bereid zijn bescherming te bieden. Er is geen informatie bekend van mensenrechtenschendingen door de autoriteiten op grond van etniciteit. Eiser heeft zich naar aanleiding van de mishandeling en de verkrachting niet tot de autoriteiten gewend. De stelling dat het geen zin heeft, kan gelet op het bovenstaande, niet worden gevolgd. Voor zover eiser stelt dat hij vanwege de achtergrond van zijn echtgenote geen bescherming zou krijgen, is niet gebleken dat de autoriteiten deswege niet genegen zouden zijn eiser bescherming te bieden tegen de personen van de moslingroepering die eiser vreest.

Eiser komt evenmin in aanmerking voor een vergunning op grond van het traumatabeleid. Dit beleid is alleen van toepassing indien de handelingen zijn verricht van overheidswege, door politieke of militante groepering die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat is of niet willens is bescherming te bieden. Nu Hassan en zijn handlangers niet onder één van deze categorieën vallen, is niet voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid.

1.2 Verweerder heeft ter zitting desgevraagd erkend dat in het bestreden besluit aan het ontbreken van documenten geen consequenties zijn verbonden. Verweerder stelt dat van het relaas van eiser een positieve overtuigingskracht uitgaat, maar dat niet uit objectieve bronnen is gebleken dat de autoriteiten geen bescherming kunnen dan wel willen bieden.

2. Eiser heeft in beroep het volgende tegen het bestreden besluit aangevoerd.

- a. Nu verweerder zijn relaas geloofwaardig acht, is het niet duidelijk welke gevolgen verweerder verbindt aan het ontbreken van documenten. Verweerder dient dit nader te motiveren.
- b. Het is opmerkelijk dat verweerder geen consequenties verbindt aan de vrijlating van Hassan. Het is zeer wel aannemelijk dat er corruptie in het spel is, hetgeen er niet op duidt dat de overheid adequate bescherming kan of wil bieden. Het besluit is innerlijk tegenstrijdig op dit punt.

- c. Eiser heeft de politie om opheldering verzocht, nadat hij had vernomen dat Hassan was vrijgelaten, maar de politie heeft gedreigd eiser gevangen te nemen indien hij nogmaals dergelijke vragen zou stellen. Hieruit heeft eiser afgeleid dat zij op de hoogte waren van de vroege vrijlating van Hassan. Eiser heeft dit niet eerder naar voren gebracht aangezien hiernaar niet is gevraagd tijdens de gehoren.
- d. Verweerder heeft miskend dat sprake is geweest van indirecte discriminatie nu de autoriteiten hem niet afdoende bescherming bieden tegen de persoon die eiser heeft mishandeld en zijn vrouw heeft vermoord. De conclusie van verweerder dat geen discriminatie op grond van etniciteit plaatsvindt is onjuist. Eiser verwijst naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake de situatie in Oezbekistan van januari 2003. Dit ambtsbericht is tegenstrijdig nu op pagina 10 staat vermeld dat er positieve discriminatie plaatsvindt van etnische Oezbeken en op dezelfde pagina staat dat er geen discriminatie plaatsvindt ten opzichte van Russische en Tartaarse bevolkingsgroepen. Eiser meent dat positieve discriminatie van etnische Oezbeken immers discriminatie van andere etnische groeperingen impliceert. Ook de stelling dat niet is gebleken dat de autoriteiten gecorrumpeerd zijn, komt niet overeen met hetgeen bekend is omtrent Oezbekistan. Het US Country Report maakt juist melding van wijdverbreide discriminatie (de rechtbank begrijpt corruptie). Verweerder had deze informatie bij de beoordeling moeten betrekken. Niet valt in te zien waarom het niet aannemelijk is dat Hassan wegens omkoping vervroegd is vrijgelaten. Het is niet waarschijnlijk dat aan eiser de gang van zaken omtrent de vrijlating van Hassan inzichtelijk is gemaakt. Verweerder is ten onrechte voorbijgegaan aan de omstandigheid dat de echtgenote van eiser van gemengde afkomst was; haar vader was christen en haar moeder moslim. De bekering van zijn vrouw tot het christendom lag ten grondslag aan eisers problemen met Hassan. Dit heeft een rol gespeeld bij de wijze waarop de autoriteiten zijn omgegaan met de veroordeling van Hassan.
- e. De overweging in het kader van het traumatabeleid in het bestreden besluit is tegenstrijdig met die in het voornemen. In het voornemen staat dat niet is gebleken dat zijn vertrek verband houdt met bijzondere klemmende redenen van humanitaire aard. In het besluit staat dat hetgeen eiser heeft meegemaakt reden is geweest voor zijn vertrek en hieraan nimmer is getwijfeld.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 4. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.
- 5. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan - voor zover hier van belang - een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling die
 - a. verdragsvluchteling is;
 - b. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.
- 6. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

7. Nu verweerder - zoals ter zitting is uiteengezet - uitgaat van de door eiser naar voren gebrachte verklaringen, behoeft de door eiser naar voren gebrachte grief genoemd onder rechtsoverweging 2 onder a geen bespreking meer.

8. Tussen partijen is niet in geschil dat in het geval van eiser sprake was van discriminatie van de zijde van Hassan en zijn medestanders. Partijen verschillen echter van mening over de vraag of verweerders standpunt dat niet aannemelijk is geworden dat eiser hiertegen de bescherming van de autoriteiten niet kon invoeren, de rechterlijke toets kan doorstaan.

9.1 Allereerst dient de rechtbank de vraag te beantwoorden of de eerst in beroep naar voren gebrachte verklaring van eiser dat hij zich na de vrijlating van Hassan tot het politiebureau heeft gewend, bij de beoordeling van het beroep kan worden betrokken.

9.2 Verweerder heeft ter zitting aangevoerd dat deze verklaring te laat is ingebracht en derhalve niet met toepassing van artikel 83 van de Vw 2000 kan worden meegenomen. De rechtbank deelt dit standpunt van verweerder. Niet valt in te zien waarom eiser deze verklaring niet eerder naar voren had kunnen en derhalve behoren te brengen. De enkele stelling van eiser dat hiernaar tijdens het gehoor niet is gevraagd, leidt niet tot een ander oordeel. Het is immers de verantwoordelijkheid van eiser om in de besluitvormingsfase al datgene wat van belang zou kunnen zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag naar voren te brengen. Gesteld noch gebleken is van omstandigheden op grond waarvan moet worden geconcludeerd dat eiser hiertoe niet in staat was. Van een nieuw feit in de zin van artikel 83 van de Vw 2000 is derhalve geen sprake.

10.1 Ingevolge de jurisprudentie van AbRS mag van een vreemdeling worden gevergd dat hij zich, alvorens hij zijn land van herkomst verlaat om hier te lande bescherming te zoeken, tot de autoriteiten van zijn land van herkomst wendt om bescherming te krijgen, tenzij hij aannemelijk maakt dat dit voor hem gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn geweest. Indien dit laatste niet aannemelijk is gemaakt, kan slechts het tevergeefs invoeren van de bescherming van de autoriteiten aannemelijk maken dat de autoriteiten van het land van herkomst niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

10.2 De rechtbank is met verweerder van oordeel dat niet aannemelijk is geworden dat de Oezbeekse autoriteiten niet bereid of in staat zijn eiser bescherming te bieden tegen de door hem ondervonden discriminatie van de zijde van Hassan (en zijn handlangers) en acht hiertoe het volgende redengevend. Allereerst is van belang dat eiser in 1999 de autoriteiten om bescherming heeft verzocht en deze ook heeft verkregen. Hassan, voornoemd, is immers naar aanleiding hiervan veroordeeld tot een gevangenisstraf. Weliswaar heeft eiser vervolgens van een vriend vernomen dat Hassan op vrije voeten was gesteld, maar eiser heeft deze informatie niet bij de autoriteiten geverifieerd dan wel zich tot de (hogere) autoriteiten gewend met het verzoek hem bescherming te bieden. Eisers enkele stelling dat uit het feit dat Hassan door de autoriteiten is vrijgelaten, moet worden afgeleid dat er geen sprake is van bescherming, is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende om zonder meer aan te nemen dat de (hogere) autoriteiten geen bescherming willen of kunnen bieden.

10.3 Voorts heeft eiser aangevoerd dat er sprake is van discriminatie van de autoriteiten jegens bepaalde groeperingen en dat de gemengde achtergrond van zijn echtgenote en haar bekeerling tot het christendom een rol hebben gespeeld bij de wijze waarop de autoriteiten zijn omgegaan met de veroordeling van Hassan. De rechtbank stelt vast dat verweerder in het bestreden besluit, anders dan eiser stelt, is ingegaan op hetgeen eiser op dit punt naar voren heeft gebracht. De grief van eiser ter zake berust dat ook op een onjuiste lezing van het bestreden besluit. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht geoordeeld dat niet aannemelijk is geworden dat de autoriteiten vanwege de etnische dan wel religieuze achtergrond van eiser en zijn echtgenote geen bescherming zouden willen bieden. Eisers stelling dat het ambtsbericht van 2003 ten aanzien van dit aspect innerlijk tegenstrijdig is, wordt door de rechtbank niet gevolgd. Uit het feit dat positieve discriminatie op bijvoorbeeld de arbeidsmarkt plaatsvindt jegens een bepaalde groepering, volgt - anders dan eiser

stelt- niet dat andere groeperingen gediscrimineerd worden. In de door eiser aangehaalde openbare bron wordt evenmin steun gevonden voor deze stelling van eiser. Ten slotte stelt eiser dat de autoriteiten gecorrumpeerd zijn, doch geoordeeld wordt dat deze stelling, in aanmerking genomen de omstandigheid dat eiser in 1999 de bescherming heeft verkregen van de autoriteiten, te algemeen is voor de conclusie dat de (hogere) autoriteiten niet bereid dan wel in staat zijn bescherming te bieden.

11. Ten slotte dient de grief van eiser met betrekking tot het traumatabeleid te worden verworpen. Van de door eiser gestelde tegenstrijdigheid tussen de overwegingen in het voornemen en die in het bestreden besluit ter zake is geen sprake, nu de overwegingen uit het voornemen in het bestreden besluit zijn overgenomen en ingelast.

12. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Het beroep dient ongegrond te worden verklaard.

13. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

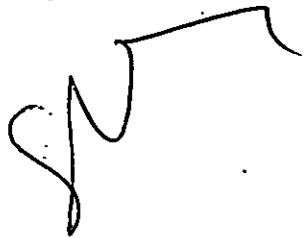
IV. BESLISSING

De rechtbank

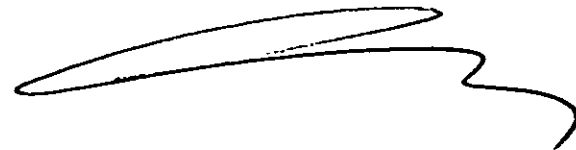
verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 18 januari 2007 door mr. G. Crince le Roy, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. G. Panday, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier,

De voorzitter,

Afschrift verzonden op: **19 JAN 2007**

Conc.: GP

Coll:

Bp: -

D: c

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Ingevolge artikel 69, eerste lid, van de Vw 2000 bedraagt de termijn voor het instellen van hoger beroep vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

JAP A JOE

advocatenkantoor

mr. h.k. jap a joe
advocaat en procureur
candidaat notaris
mr. r. veerkamp
mr. h.s.k. jap-a-joe
mr. drs. a boumanjal
mr. f.w. verweij
mr. dr. m i jap a joe blagrove
advocaten en procureurs

utrecht,

12 februari 2007

Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 'S GRAVENHAGE

*tevens per fax 070-3651380***HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN**

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
865-C 13 FEB 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

wonende te , ter zake dezer domicilie
kiezende te Utrecht, Maliestraat 5 (3581 SH), ten kantore van de advocaat en
procureur Mr. R. Veerkamp, die door hem ten deze tot gemachtigde is gesteld en als
zodanig dit hoger beroepschrift ondertekent;

dat hij tijdig in hoger beroep komt van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage
(zittinghoudende te Amsterdam) d.d. 18 januari 2007 (verzonden d.d. 19 januari
2007); een kopie van de uitspraak gaat hierbij.

dat de zaak betreft: asiel;

dat ondergetekende verklaart tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd door appellant, geboren op vreemdeling van Oezbeekse
nationaliteit;

dat hij zich met de uitspraak niet kan verenigen;

dat zijn grief luidt als volgt:

postadres postbus 13244 3507 lc utrecht
bezoekadres. muliestraat 5 3581 sh utrecht
telefoon: 030 233 12 30 fax. 030 231 91 09
e-mail: japajoe@ision.nl

JAP A JOE

advocatenkantoor

GRIEF

Ten onrechte overweegt de rechtbank in het a quo sub 11:

"Ten slotte dient de grief van eiser met betrekking tot het traumatabeleid te worden verworpen. Van de door eiser gestelde tegenstrijdigheid tussen de overwegingen in het voornemen en die in het bestreden besluit ter zake is geen sprake, nu de overwegingen uit het voornemen in het bestreden besluit zijn overgenomen en ingelast."

Toelichting:

Het betreft hier de zogenoemde c-grond ex artikel 29 lid 1 Vw 2000 luidende: "van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;".

Geconstateerd kan worden dat in casu dit oordeel ontbreekt.

Op grond van dit artikel is beleid geformuleerd hetwelk een voorzetting vormt van het onder de oude wet reeds geldende beleid.

In de visie van appellant is zulks echter niet op een juiste wijze geschied, aangezien de letterlijke tekst van de c-grond zoals hierboven geciteerd in het beleid dusdanig wordt ingeperkt dat dit beleid in strijd is met de Wet (het geciteerde).

Het beleid is neergelegd in Vc C.1.4.4 en beperkt de c-grond tot het zogenoemde traumatabeleid en bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard.

JAP A JOE

advocatenkantoor

De te stringente inperking behelst het volgende:

- het traumatabeleid kent strikte voorwaarden waaraan strikt de hand wordt gehouden;
 - de klemmende redenen van humanitaire aard worden in de Vc beperkt tot bijzondere individuele redenen; in zoverre is er zelfs strijd met de wet;
 - de traumata die ingevolge dit beleid niet tot een verblijfsvergunning leiden worden vervolgens bij de beoordeling op (bijzondere individuele) klemmende redenen van humanitaire aard vrijwel standaard buiten beschouwing gelaten;
- het individuele leed dat (net) niet tot een status leidt wordt daarmee geen recht gedaan zoals kennelijk wel zou dienen te geschieden ingevolge de tekst van de wet; dit is bij klemmende redenen van humanitaire aard een vaker voorkomend probleem: verweerder ziet niet het geheel der feiten en omstandigheden onder ogen, doch bespreekt deze (deels) afzonderlijk.

Het komt er mitsdien op neer dat het beleid dusdanige beperkingen aan de c-grond stelt dat de zeer ruime bevoegdheid die artikel 29 lid 1 sub c aan de Minister geeft geen recht wordt gedaan.

Bij het tot stand komen van de Vw 2000 heerste een algemeen gevoel, dat aan de veelvuldige aanvragen om een verblijfsvergunning om klemmende redenen van humanitaire aard paal en perk diende te worden gesteld welk gevoel overigens al eerder onder de oude wet heerste zodat het oude beleid vrijwel integraal is overgenomen in de nieuwe Vc.

In de visie van appellant is daarbij echter over het hoofd gezien dat de tekst van de wet geen aanleiding geeft tot de meerbedoelde inperking van de bevoegdheid, integendeel.

Bovendien is in de Vw 2000 de bekende scheiding tussen regulier en asiel ingevoerd hetgeen betekent dat een aanvraag op de bedoelde c-grond in de praktijk plaatsvindt middels een herhaalde asielaanvraag welke aanvraag op zich reeds dusdanige beperkingen kent, dat herhaalde aanvragen op de c-grond nauwelijks tot

JAP A JOE

advocatenkantoor

niet ooit tot voor de asielzoekers gunstig resultaat leidt en (om die reden) ook niet of nauwelijks meer ingediend worden.

In casu is in het voornemen te lezen dat niet wordt voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid en vervolgens dat "overigens" ook niet is gebleken van meergenoemde klemmende redenen en vervolgens dat "overigens" ook niet is gebleken dat het vertrek van appellant verband houdt met die klemmende redenen.

In de zienswijze wordt gewezen op de traumatische ervaringen welke reden vormde voor het vertrek van appellant uit zijn land alsmede op de handelingen door een groep waartegen de overheid niet in staat is of willend is bescherming te bieden

In de in beroep bestreden beschikking wordt gesteld dat verweerder nimmer getwijfeld heeft aan de redenen van het vertrek van appellant uit zijn land (brandstichting, moord op echtgenote, ondergane mishandelingen en verkrachting van nicht). Vervolgens valt verweerder echter weer terug op het traumatabeleid en deelt in die beschikking mede, dat dit beleid ondanks het doorstane leed niet van toepassing is.

Terecht is in beroep daaromtrent opgemerkt, dat de laatstgenoemde overwegingen van verweerder tegenstrijdig zijn met die in het voornemen althans dat niet duidelijk is welke mening verweerder is toegedaan (pagina 4 aanvullend beroepschrift, tweede alinea).

Hetgeen de rechtbank terzake overweegt, zoals hierboven geciteerd, is weliswaar spitsvondig doch doet geen recht aan hetgeen partijen hebben betoogd. Zo heeft verweerder in de in beroep bestreden beslissing in de eerste alinea sub 4 weliswaar inderdaad gesteld dat de overwegingen uit het voornemen als overgenomen en ingelast dienen te worden beschouwd, doch vervolgt met de mededeling in diezelfde alinea dat naar aanleiding van de zienswijze nog het volgende wordt overwogen. In hetgeen volgt wordt dan inderdaad aan het in dit appel litigieuze punt een uitgebreide overweging gewijd (pag. 3), waarin niet slechts wordt verwezen naar het

JAP A JOE

advocatenkantoor

voornemen doch integendeel inhoudelijk wordt ingegaan op het in de zienswijze gestelde op dit punt.

Zoals uit de geciteerde tekst van de wet blijkt is een belangrijk onderdeel (voorwaarde) voor het eventueel in aanmerking kunnen komen van een verblijfsvergunning op de c-grond dat de klemmende redenen van humanitaire aard verband dienen te houden met de redenen van vertrek van de asielzoeker uit zijn land van herkomst.

Bij de beoordeling van alle feiten en omstandigheden diende en dient tevens in de beschouwingen te worden betrokken naast het vertrek vanwege het doorstane leed:

- het leed zelf;
- het feit dat appellant praktiserend Christen is;
- het feit dat appellant van Russische afkomst is;
- het feit dat de bescherming van de overheid in het land van herkomst bepaald niet optimaal is;

Deze feiten worden door verweerder niet betwist, doch ten onrechte niet in onderling verband en samenhang beschouwd. De rechtbank heeft dit miskend. Ook heeft de rechtbank geen oordeel gegeven over de (betwiste) stelling van verweerder als zou in redelijkheid van thans appellant verlangd kunnen worden terug te keren naar zijn land.

MITSDIEN

het de Afdeling Bestuursrechtspraak moge behagen de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen.

met veroordeling van verweerder (ex artikel 8:75 Awb) in de kosten die appellant in verband met de behandeling van de onderhavige procedure redelijkerwijs heeft moeten maken.

advocaat-gemachtigde